

ת"פ 17344/01-17 - מדינת ישראל נגד בשאר סויטי תושבי איו"ש, מוהנד זידאת (עציר) תושבי איו"ש

בית משפט השלום בראשון לציון

20 יולי 2017

ת"פ 17344-01-17 מדינת ישראל נ' סויטי ואח'

מ"ת 17353-01-17

מספר פל"א 10556/2017

לפני כבוד השופטת שירלי דקל נה
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים

1. בשאר סויטי תושבי איו"ש
2. מוהנד זידאת (עציר) תושבי איו"ש

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד גינגולד

הנאשם 1 בעצמו וב"כ עו"ד מוחמד ראיד

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

בעניינו של הנאשם 1

כתב האישום

1. נאשם 1 (להלן גם: "הנאשם") הורשע בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

עמוד 1

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 7.1.17, שהה הנאשם יחד עם חברו לכתב האישום ברכב שנסע בכביש 6 לכיוון צפון, כשאין בידיו אישור כניסה, שהייה או עבודה בישראל כדין.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה טען כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה של כניסה לישראל שלא כדין הינו בטחון הציבור וזכותה של המדינה לקבוע מי יכנס בשעריה. לדבריו, יש לשים דגש על עבירות מסוג זה בשל המצב הביטחוני השורר במדינת ישראל.

ב"כ המאשימה היפנה לעברו הפלילי של הנאשם הכולל 2 הרשעות קודמות ובגין הרשעתו האחרונה תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בן 3 חודשים. ב"כ המאשימה טען כי המאסר על תנאי לא הרתיע את הנאשם מלשוב ולבצע את העבירה.

ב"כ המאשימה הפנה לעונש שהושת על נאשם 2, שלא היה לו כל עבר פלילי ונגזר עליו מאסר בפועל לתקופה של חודש ויום וכן מאסר על תנאי בן 3 חודשים והתחייבות על סך 3,000 ₪.

ב"כ המאשימה טען כי יש להשית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל, להפעיל את המאסר המותנה במצטבר כך שסך הכל ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל וכן להשית עליו מאסר על תנאי ארוך ומרתיע וקנס.

3. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נכנס לישראל לצורכי פרנסה וכדי לסייע לאביו החולה לממן ניתוח עיניים שכן הוא סובל מבעיית ראייה קשה. לדבריו, על בית המשפט להתחשב בכך שהנאשם הינו צעיר, בן 26, שעברו הפלילי כולל עברות שב"ח בלבד ללא כל עבירות נלוות, ולאחרונה התגלה כי הוא חלה במחלת הסוכרת. ב"כ הנאשם טען כי האינטרס הציבורי לא יפגע אם יוארך המאסר על תנאי של הנאשם ויושת עליו קנס גבוה.

הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט.

דין והכרעה

4. הנאשם שהה בישראל שלא כדין ונתפס בעוד הוא נוסע ברכב בכביש 6.

כפי שנקבע בסעיף 40 ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירה בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בשלושה פרמטרים: האחד, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, השני, מדיניות הענישה הנהוגה, והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

כניסה לישראל שלא כדין וללא קבלת היתר, פוגעת בערך החברתי של זכות המדינה לקבוע מי יכנס לתחומיה ומגדילה את הפוטנציאל לסיכון ביטחוני -

"מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בבטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין. עניינו מצמצם לאותם שב"חים שנכנסים שלא כדין לצרכי פרנסה, ולאחר מכן מבקשים לשוב לביתם. מידת הפגיעה של התנהגות מסוג זה בבטחון המדינה פחותה. אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה. במקרים שבהם מטרת הכניסה שלא כדין היא פעילות חבלנית הפגיעה בערך המוגן של בטחון המדינה היא חמורה. אולם, לא די בהגברת הפוטנציאל האמור כדי לייחס לנאשם ספציפי, אשר אינו מבקש לפגוע בבטחון המדינה, את החומרה האמורה (ראו גם: הלכת פראגין, בפסקאות ח'ט"ו לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין, ובפסקה 7 לפסק דינו של השופט י' דנציגר). הדברים יפים גם באשר לסיכון לפשיעה כאשר אין כל עבירה נלווית לעבירת השב"ח" (רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין אלהרוש")).

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה מובילה למסקנה כי הנאשם פגע בערכים המוגנים באופן משמעותי, שכן נכנס לישראל ללא היתר ובידעין. אין כל אינדיקציה מעובדות כתב האישום כי הנאשם נכנס לישראל לצורכי עבודה, אך אניח זאת לטובתו של הנאשם שכן אין אינדיקציה שנכנס לצורכי ביצוע עבירות אחרות.

עוד יש לקחת בחשבון כי העונש שנקבע בצד עבירה זאת על ידי המחוקק הינו 12 חודשי מאסר.

בעניין אלהרוש קבע בית המשפט העליון כי מתחם העונש ההולם בעבירה של כניסה בלתי חוקית לצרכי פרנסה, שנעברה לראשונה, ובהיעדר עבירות נלוות לה, נע בין מאסר על תנאי ל-5 חודשי מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם לקנס נע בין 0 ל-2,000 ₪. כן עמד בית המשפט העליון בעניין אלהרוש על השיקולים המנחים בקביעת העונש המתאים לנאשם במסגרת מתחם העונש ההולם.

לנאשם עבר פלילי קודם הכולל שתי הרשעות בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. בגין הרשעתו האחרונה בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, הוטלו על הנאשם 20 ימי מאסר בפועל, ו-3 חודשי מאסר על תנאי, ומאסר על תנאי זה

הינו בר הפעלה בתיק שבפניי.

אני ערה לכך שהיו מקרים בהם בית משפט החליט להאריך מאסרים על תנאי, אך מדובר בנסיבות מיוחדות, שאינן חלות במקרה דנן, לדוגמא:

ברע"פ 1411/14 **מדינת ישראל נ' חמיס** (9.12.14) - הנאשם הורשע במסגרת הסדר דיוני בביצוע עבירת שהייה בלתי חוקית. נגד הנאשם היה תלוי ועומד באותה עת מאסר על תנאי בן 10 חודשים בגין תיק אחר בו הורשע הנאשם בשתי עבירות של שהייה בלתי חוקית, עבירת התחזות, קבלת דבר במרמה ושימוש במסמך מזויף ונקבע כי התנאי יחול אם יעבור הנאשם כל עבירה מהעבירות בהן הורשע.

בית משפט השלום קבע כי אין מקום להאריך את תקופת התנאי והשית על הנאשם עונש של 30 ימי מאסר בפועל והפעיל בחופף את המאסר על תנאי, כך שהעונש הכולל הועמד על 10 חודשי מאסר בפועל. ערעורו של הנאשם על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי נדחה.

בית המשפט העליון קבע כי קיים חוסר הלימה בין העבירה אותה ביצע הנאשם בתיק זה (שהייה בלתי חוקית) לבין עונש של 10 חודשי מאסר על תנאי, ומשכך הורה על הארכת התנאי חלף הפעלתו ועל ביטול עונש המאסר שהושת על הנאשם, תוך חריגה ממתחם העונש ההולם לאור תהליך השיקום שעבר הנאשם.

תנאים חריגים אלו שעמדו בבסיס החלטת בית המשפט העליון אינם חלים בענייננו, שעה שמדובר בהרשעתו השלישית של הנאשם בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. הנאשם לא נרתע מההליכים הקודמים שהתנהלו בעניינו, מהמאסר בפועל אותו ריצה ומהמאסר על תנאי שהושת עליו, ושב וחזר לישראל שלא כדין. זאת ועוד, עונש המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בהרשעתו הקודמת אינו חריג באורכו ולא הוצגו בפניי שיקולי שיקום משמעותיים המלמדים על צורך בחריגה ממתחם העונש ההולם.

ת"פ (שלום-פ"ת) 7815-12-16 **מדינת ישראל נ' נובאני** (24.1.17) - הנאשם הודה והורשע בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. לנאשם היה עבר פלילי בגין עבירות מסוג זה, ובאותה עת היה תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה למשך 5 חודשים. בית המשפט ציין כי יש מקום להורות על הארכת המאסר על תנאי במקרה בו עונש המאסר על תנאי הינו ברף העליון של מתחם הענישה ולנוכח העובדה ששהה במעצר כחודש וחצי מאז מעצרו. אף מתיק זה לא ניתן להשליך על ענייננו שעה שהנאשם בתיק דנן לא שהה במעצר כה ממושך.

ת"פ (שלום-רמלה) 34259-03-14 **מדינת ישראל נ' דעגאנה** (23.3.15) - הנאשם הודה והורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין והתחזות לאחר. לנאשם הייתה הרשעה קודמת בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, בגינה היה תלוי ועומד נגדו באותה עת מאסר על תנאי בן 5 חודשים. בית המשפט קבע כי נוכח גילו הצעיר של הנאשם, העובדה כי לחובתו הרשעה בודדת אחת בלבד בעבירה של כניסה בלתי חוקית וכן כי עונש המאסר על תנאי הינו ברף העליון של מתחם העונש ההולם, יש מקום להורות על הארכת התנאי.

אף תנאים אלו אינם חלים בענייננו שעה שהנאשם אינו בגיר צעיר ולחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות של כניסה

לישראל שלא כחוק.

יודגש כי הכלל בסעיף 55 לחוק העונשין הוא כי נאשם שהורשע בעבירה נוספת בגינה הוטל עונש מאסר על תנאי, יופעל נגדו עונש המאסר על תנאי. סעיף 56 לחוק העונשין, קובע את החריג לכלל, ומסמך את בית המשפט להורות על הארכת תקופת התנאי, זאת אם שוכנע שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי, ומטעמים שיירשמו. כלומר, הארכת מאסר על תנאי הינה **חריג** בו יעשה בית המשפט שימוש רק במקרים שבהם יהיה משום אי צדק בהפעלתו, וכאשר עונש מאסר יהווה עונש מופרז לחומרא בהתחשב בנסיבות העניין, בין היתר, נוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם.

לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות והשיקולים, אני סבורה כי אין עניינו של הנאשם מצדיק לנקוט בחריג לשם הארכת המאסר על תנאי, לרבות בשל העובדה שהנאשם לא הורתע מהתקופה בה שהה במאסר מאחורי סורג ובריח ועונש המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם לא מילא את תפקידו ולא הביא להרתעת הנאשם.

לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות לסטייה ממתחם הענישה לחומרא מטעמי הגנה על שלום הציבור או לקולא מטעמי שיקום, ולפיכך, יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם הענישה.

אציין כי על הנאשם 2, הנעדר עבר פלילי ושעת עונש מאסר בהם חודש ויום וכן ענישה נלוות.

אתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובכללן, ההודיה ולקיחת האחריות של הנאשם, הנסיבות הרפואיות והמשפחתיות של הנאשם כפי שפורטו, לשם קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם וכן לשם חפיפת המאסר בפועל שיושת על הנאשם עם תקופת המאסר על תנאי.

כמו כן, אתחשב במצב הכלכלי והרפואי הנוטען של הנאשם ובעובדה כי הוא עתיד לרצות עונש מאסר, ולא אורה על השתת קנס אלא על חתימתו על התחייבות כספית.

סוף דבר

5. לפיכך, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 45 ימים.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 3 חודשים שהוטל על הנאשם ב-ת"פ 34701-06-15 של בית משפט השלום בחדרה מיום 16.6.15.

עונש המאסר בפועל ירוצה בחופף ובמצטבר לעונש המאסר על תנאי, כך שסה"כ ירצה הנאשם 3 חודשי מאסר ויום בפועל, ובקיצוז ימי מעצרו מיום 7.1.17 ועד ליום 26.1.17.

אני מורה לשב"ס להעניק לנאשם את הטיפול הרפואי לו הוא זקוק בהתאם למצבו.

ג. מאסר על תנאי למשך חודשיים, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירה על חוק הכניסה לישראל.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 2,000 ₪ שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר את העבירה בה הורשע. לא תחתם ההתחייבות בתוך 7 ימים, יאסר למשך 10 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום כ"ו תמוז תשע"ז, 20/07/2017 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לבקשת הנאשם אני מורה כי הפיקדון בתיק המעצר יושב למפקיד וזאת בהעדר מניעה חוקית לרבות עיקולים.

ניתנה והודעה היום כ"ו תמוז תשע"ז, 20/07/2017 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה , שופטת

